

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ, ΒΥΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΥΜΗΤΤΟΥ
Φορμίωνος 83, Καισαριανή, τ.κ. 161 21. Τηλ. 210-7224123 fax.: 210-7223584
(Internet) <http://www.imkby.gr> - (e-mail) info@imkby.gr

Άριθμ. Πρωτ. Φ.1/3/317

Έν Καισαριανή τῆ 2α Μαΐου 2019

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 1 9 9η

Πρός

τούς Πανοσι(ολογι)ωτάτους και Αιδεσιμ(ολογι)ωτάτους Πρεσβυτέρους,
τούς Ίεροκήρυκες και τούς Έφημερίους, τούς Ίερολογιωτάτους Διακόνους
και τά Ήγουμενοσυμβούλια τών Ίερών Μονών
τῆς Ίερᾶς Μητροπόλεώς μας.

Άγαπητοί Πατέρες και Άδελφοί,

Όσιώτατες Άδελφές,

Χαίρετε έν Κυρίω.

Χριστός Άνέστη ! Άληθώς Άνέστη !

ύο χιλιάδες χρόνια άκούγεται συνεχώς ή ήχώ του

θριαμβευτικοῦ μηνύματος τῆς άναστάσεως του Θεανθρώπου, ότι «ό

Κύριος ἐγγήγερται τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ καὶ ὤφθη» (Πρὸς Κορινθίους ιε', 4,5). Συγχρόνως ἡ Ἐκκλησία μας παρέλαβε ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους τὸ χαρμόσυνο καὶ παυσίλυπο μήνυμα καὶ τὸ διέδωσε σ' ὅλους τοὺς λαοὺς κατὰ τὴν ἐντολὴ τοῦ Ἀναστάσιου πρὸς αὐτοὺς «ἔσεσθέ μοι μάρτυρες ἐν τε Ἱερουσαλήμ καὶ ἐν πάσῃ τῇ Ἰουδαίᾳ καὶ Σαμαρείᾳ καὶ ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς» (Πράξεων α', 8).

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος δηλώνει, ὅτι : *«αὐτὸ πού ἐπιθυμῶ εἶναι νά γνωρίσω τόν Χριστό καί τήν δύναμη τῆς Ἀναστάσεως»* (Πρὸς Φιλιππησίους γ', 10). Διακατεχόμενοι κι ἐμεῖς ἀπὸ τὴν ἴδια ἐπιθυμία θά ἐμβαθύνουμε στό θέμα γιά νά ἐννοήσουμε τίς συνέπειες τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

α'. Τό θέμα τοῦ κηρύγματος τῶν Ἀποστόλων

Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι τὸ θέμα τοῦ κηρύγματος τῶν Ἀποστόλων ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, ὅταν ὁ ἀπόστολος Πέτρος ἀπὸ τὸ ὑπερῶο τῆς Ἱερουσαλήμ ἀπεθνόμενος *urbi et orbi*, δηλαδή στὴν πόλη καὶ στὸν κόσμο, μέ παρρησία ἤλεγξε τοὺς ὁμοεθνεῖς του, ἐπειδὴ αὐτοὶ θανάτωσαν τόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό καὶ οἱ Ἀπόστολοι εἶναι μάρτυρες τοῦ θανάτου Του καὶ τῆς Ἀνάστασής Του *«τόν δέ ἀρχηγόν (δηλαδή φορέα καὶ χορηγό) τῆς ζωῆς ἀπεκτείνετε, ὃν ὁ Θεός ἤγειρε ἐκ τῶν νεκρῶν, οὗ ἡμεῖς μάρτυρες ἐσμέν»* (Πράξεων γ', 15).

Δηλαδή : *«Καί σκοτώσατε αὐτόν πού ἔφερε τή ζωή. Ὁ Θεός ὁμως τόν ἀνάστησε ἀπὸ τοὺς νεκρούς, καί γιά τὸ γεγονός αὐτό ἐμεῖς εἴμαστε μάρτυρες»*

β'. Ἐμπειρία-Ὁμολογία- Πίστη

Μέ κέντρο τήν Ἀνάστασι τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ ἡ Ἐκκλησία μας ὀργάνωσε τή ζωή Της, τή λατρεία Της, τό κήρυγμά Της. Ἡ πνευματικότητά Της ἀκτινοβολεῖ τό φῶς τῆς Ἀναστάσεως καί ἡ χαρά Της ἀστείρευτη παραμένει ἀναφαίρετη στίς καρδιές τῶν πιστῶν. Γι' αὐτό χαρακτηρίζεται ὡς Ἐκκλησία τῆς Ἀναστάσεως. Αὕτη δίδει νόημα καί προοπτική στόν πολυτρόπως διεξαγόμενο ἀγῶνα τῶν πιστῶν κατά τόν κορυφαῖο ἀπόστολο Πέτρο πού γράφει, ὅτι ἀντιμετωπίζει μέ ὑπομονή καί καρτερία τούς διωγμούς, τίς θλίψεις, τίς ταλαιπωρίες τῆς ζωῆς προσδοκώντας νά γίνει μέτοχος τῆς αἰώνιας δόξας πού πρόκειται νά ἀποκαλυφθεῖ καί ἐρεῖδεται στήν Ἀνάστασι τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ (Α' Πέτρου ε', 1). Τό γεγονός τῆς Ἀναστάσεως φθάνει ὡς τίς μέρες μας ὡς ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας ὡς ὁμολογία καί ὡς πίστη.

α'. Τό θέμα τοῦ κηρύγματος τῶν Ἀποστόλων

Ἡ Ἀνάστασι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι τό θέμα τοῦ κηρύγματος τῶν Ἀποστόλων ἀπό τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, ὅταν ὁ ἀπόστολος Πέτρος ἀπό τό ὑπερῶο τῆς Ἱερουσαλήμ ἀπεθνόμενος *urbi et orbi*, δηλαδή στήν πόλη καί στόν κόσμον, μέ παρρησία ἤλεγξε τούς ὁμοεθνεῖς του, ἐπειδή αὐτοί ἐφόνευσαν τόν Χριστό καί οἱ ἀπόστολοι εἶναι μάρτυρες τοῦ θανάτου Του καί τῆς Ἀναστάσεώς Του «τόν δέ ἀρχηγόν (δηλαδή φορέα καί χορηγό) τῆς ζωῆς ἀπεκτείνετε, ὃν ὁ Θεός ἤγειρε ἐκ τῶν νεκρῶν, οὓς ἡμεῖς μάρτυρες ἐσμέν» (Πράξεων γ', 15).

Δηλαδή: «Καί σκοτώσατε αὐτόν πού ἔφερε τή ζωή. Ὁ Θεός ὁμως

τόν ἀνάστησε ἀπό τούς νεκρούς, καί γιά τό γεγονός αὐτό ἐμεῖς εἴμαστε μάρτυρες».

γ'. Σφραγίδα τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ ἔργου τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ

Ἡ ἀνάσταση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ τήν ἐπισφράγιση τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ ἔργου τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅπως διδάσκει ὁ ἀπόστολος ὁ ἀπόστολος Παῦλος:

«Τοῦτο γὰρ φρονεῖσθω ἐν ὑμῖν ὃ καί ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ὃς ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων οὐχ ἀρπαγμὸν ἠγήσατο τὸ εἶναι ἴσα Θεῷ, ἀλλ' ἑαυτὸν ἐκένωσε μορφὴν δούλου λαβών, ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων γενόμενος, καὶ σχήματι εὐρεθεὶς ὡς ἄνθρωπος ἐταπείνωσεν ἑαυτὸν γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δὲ σταυροῦ. διὸ καὶ ὁ Θεὸς αὐτὸν ὑπερύψωσε καὶ ἐχαρίσατο αὐτῷ ὄνομα τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα, ἵνα ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ πᾶν γόνυ κάμψῃ ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων, καὶ πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσῃται ὅτι Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς δόξαν Θεοῦ πατρὸς» (Πρὸς Φιλιππησίους β', 5-11)

Δηλαδή: «Νά ὑπάρχει μεταξύ σας τό ἴδιο φρόνημα πού εἶχε κι ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Ὅποιος, ἄν καί ἦταν Θεός, δέ θεώρησε τήν ἰσότητά του μέ τό Θεό ἀποτελεσμα ἀρπαγῆς, ἀλλά τά ἀπαρνήθηκε ὅλα, πῆρε μορφή δούλου κι ἔγινε ἄνθρωπος· καί ὄντας πραγματικός ἄνθρωπος ταπεινώθηκε θεληματικά ὑπακούοντας μέχρι θανάτου καί μάλιστα θανάτου σταυρικοῦ. Γι' αὐτό καί ὁ Θεός τόν ἀνέβασε πολύ ψηλά καί τοῦ χάρισε τό ὄνομα πού εἶναι πάνω ἀπ' ὅλα τά ὀνόματα. Κι ἔτσι, στό ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ ὅλα τά ἐπουράνια, τά ἐπίγεια καί τά ὑποχθόνια θά

*προσκυνήσουν, και κάθε γλώσσα θα ομολογήσει ότι Κύριος είναι ο
Ίησοῦς Χριστός, για να δοξάζεται έτσι ο Θεός Πατέρας».*

δ'. «Ἐξῆλθε νικῶν και ἵνα νικήση» (Ἀποκαλύψεως στ', 2)

*Μέ τήν ἀνάστασή Του ο Κύριος Ίησοῦς Χριστός ἀποδείχθηκε
νικητής τοῦ θανάτου τῆς ἁμαρτίας και αὐτοῦ τούτου τοῦ διαβόλου,
ἀφοῦ μέ τόν θάνατο οὔτε τό σῶμα τοῦ Κυρίου διεφθάρει μετά τόν
χωρισμό τῆς ψυχῆς ἀπό τό σῶμα Του οὔτε ἡ ψυχή Του φυλακίσθηκε
στόν Ἄδη, ὅπως ο προφήτης Δαυίδ «προϊδὼν ἐλάλησε περὶ τῆς
ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ὅτι οὐ κατελείφθη ἡ ψυχή αὐτοῦ εἰς ἄδου
οὐδὲ ἡ σὰρξ αὐτοῦ εἶδε διαφθοράν» (Πράξεων β', 31).*

*Δηλαδή : «Μίλησε προφητικά για τήν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, ο
ὅποιος, οὔτε ἐγκαταλείφθηκε στόν ἄδη, οὔτε στό σῶμα τοῦ γνώρισε
φθορά»*

*Στό Γολγοθᾶ δόθηκε ἡ πιό συνταρακτική μάχη και κερδήθηκε ἡ
πιό ἐπίζηλη ἔνδοξη νίκη, τῆς ὁποίας ο ἀντίκτυπος διαπέρασε τόν
οὐρανό, ὅπως μαρτυρεῖ ο εὐαγγελιστής Ἰωάννης « Καὶ ἤκουσα φωνὴν
μεγάλην ἐν τῷ οὐρανῷ λέγουσαν ἄρτι ἐγένετο ἡ σωτηρία και ἡ
δύναμις και ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἡμῶν και ἡ ἐξουσία τοῦ Χριστοῦ
αὐτοῦ ὅτι ἐβλήθη ο κατήγορος τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν ο κατηγορῶν
αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἡμέρας και νυκτός» (Ἀποκαλύψεως ιβ',
10).*

*Δηλαδή : «Κι ἄκουσα μία δυνατή φωνή στόν οὐρανό να λέει:
«Ἐφτασε τώρα ἡ σωτηρία και ἡ δύναμη και ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ μας
και ἡ ἐξουσία τοῦ Μεσσία του. Διώχτηκε ἀπό τόν οὐρανό ο κατήγορος
τῶν ἀδελφῶν μας, πού τούς κατηγοροῦσε μέρα νύχτα μπροστά στό*

Θεός μας».

Μετέχουμε σ' αυτή τή νίκη μετέχοντας στα ἅγια Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας κατά τόν ἀπόστολο Παῦλο :

«*Συνταφέντες αὐτῷ ἐν τῷ βαπτίσματι, ἐν ᾧ καὶ συνηγέρθητε διὰ τῆς πίστεως τῆς ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ τοῦ ἐγείραντος αὐτὸν ἐκ τῶν νεκρῶν. καὶ ὑμᾶς, νεκροὺς ὄντας ἐν τοῖς παραπτώμασι καὶ τῇ ἀκροβυστίᾳ τῆς σαρκὸς ὑμῶν, συνεζωοποίησεν ὑμᾶς σὺν αὐτῷ, χαρισάμενος ἡμῖν πάντα τὰ παραπτώματα, ἐξαλείψας τὸ καθ' ἡμῶν χειρόγραφον τοῖς δόγμασιν ὃ ἦν ὑπεναντίον ἡμῖν, καὶ αὐτὸ ἤρεν ἐκ τοῦ μέσου προσηλώσας αὐτὸ τῷ σταυρῷ ἀπεκδυσάμενος τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἐξουσίας ἐδειγμάτισεν ἐν παρρησίᾳ, θριαμβεύσας αὐτοὺς ἐν αὐτῷ» (Πρὸς Κολοσσαεῖς β', 12-15)*

Δηλαδή : «*Γιατί, ὅταν βαπτιστήκατε, θαφτήκατε μαζί μέ τό Χριστό, ἀλλά κι ἀναστηθήκατε μαζί του, γιατί πιστέψατε στή δύναμη τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος τόν ἀνάστησε ἀπό τούς νεκρούς. Κι ἐσᾶς, πού ἦσασταν νεκροί ἐξαιτίας τῶν ἁμαρτιῶν καί τῆς εἰδωλολατρίας σας, ὁ Θεός σᾶς ζωοποίησε μαζί μέ τό Χριστό. Μᾶς συγχώρησε ὅλα τά παραπτώματα. Κατήργησε τό χρεόγραφο μέ τίς διατάξεις του, πού ἦταν ἐναντίον μας, καί τό ἔβγαλε ἀπό τή μέση καρφώνοντας τό στό σταυρό. Ἀφαίρεσε τή δύναμη πού εἶχαν οἱ δαιμονικές ἀρχές καί ἐξουσίες καί τίς διαπόμπεψε, σέρνοντας τίς νικημένες στό θρίαμβο τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ»*

ε'. «*Ἐγώ ζῶ καί ὑμεῖς ζήσεσθε*» (Ἰωάννου ιδ', 19)

Τό μήνυμα τῆς Ἀναστάσεως ἔφθασε διά μέσου τῶν αἰώνων μέχρι σέ μᾶς ὁμορφαίνοντας καί δοξάζοντας τήν ἀνθρώπινη ζωή μέ τόν

χαιρετισμό της ἀθανασίας. Μᾶς δίνει τήν βεβαιότητα, ὅτι ἀφοῦ Ἐκεῖνος ἔζησε πάλι μετά τήν θάνατό Του καί ἐμεῖς θά ζήσουμε, ὅπως μᾶς διαβεβαιώνει ὁ ἀπόστολος Παῦλος:

«Εἰ γὰρ πιστεύομεν ὅτι Ἰησοῦς ἀπέθανε καὶ ἀνέστη, οὕτω καὶ ὁ Θεὸς τοὺς κοιμηθέντας διὰ τοῦ Ἰησοῦ ἄξει σὺν αὐτῶ» (Πρὸς Θεσσαλονικεῖς Α΄, δ΄, 14)

Πιστεύουμε ὅτι ἀρχίσαμε μιά ζωὴ πού δέν θά τελειώσει ποτέ, διερχομένη ἀπὸ διαφορετικὲς περιόδους. Ἔχουμε ἀρχὴ ἀλλὰ δέν ἔχουμε τέλος. Ἐρχόμαστε ἀπὸ τήν ἀνυπαρξία στό εἶναι σέ μιά ζωὴ πού δέν χάνεται, δέν τελειώνει.

Τό πιό εὐφρόσυνο πρᾶγμα σέ ὁλόκληρη τήν μακρὰ ἱστορία τῆς ἀνθρώπινης πείρας εἶναι ἡ σκέψη, ὅτι εἴμαστε ἀθάνατοι ὅτι δέν θά ἐξαφανισθοῦμε, δέν θά ἐπιστρέψουμε στήν ἀνυπαρξία στό «μὴ εἶναι», ὅτι κι ἂν συμβεῖ τό σῶμα μας νά διαλυθεῖ ἐμεῖς οἱ ἴδιοι θά ζοῦμε καὶ θά ζοῦμε καὶ θά ζοῦμε. Τήν πεποίθηση αὐτὴ στερεώνει καὶ ἀναγγέλλει μέσα στήν καρδιά μας τό γενογός ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἀνέστη ἀπὸ τοὺς νεκρούς.

Πιστεύουμε ὅτι ὁ θάνατος δέν ἔχει τήν δύναμη νά μᾶς ἐξαφανίσει, διότι παραμένει ἓνα ἐπεισόδιο τῆς ζωῆς ἀναγκαῖο γιὰ νά μεταβούμε ἀπὸ τήν μιά στήν ἄλλη μορφή τῆς ὑπάρξεως. Συνεπῶς εἴτε ζοῦμε ἐδῶ στή γῆ εἴτε στόν οὐρανό ἀνήκουμε σ'Αὐτόν. εἴμαστε δικοί Του καὶ κάνουμε ὅ, τι Ἐκεῖνος μᾶς ἔδωκε νά κάνουμε *«ἐάν οὖν ζῶμεν, τῷ Κυρίῳ ζῶμεν, ἐάν τε ἀποθνήσκωμεν, τῷ Κυρίῳ ἀποθνήσκωμεν. ἐάν τε οὖν ζῶμεν ἐάν τε ἀποθνήσκωμεν, τοῦ Κυρίου ἐσμέν»* (Πρὸς Ρωμαίους ιδ΄, 8)

Δηλαδή : *«Γιατί ὅταν ζοῦμε, ζοῦμε γιὰ τόν Κύριο, κι ὅταν πεθαίνουμε, πεθαίνουμε γιὰ χάρη τοῦ Κυρίου. Εἴτε, λοιπόν, ζοῦμε εἴτε*

πεθαίνουμε, ἀνήκουμε στὸν Κύριο» καὶ ὅτι «ἐν αὐτῷ γὰρ ζῶμεν καὶ κινούμεθα καὶ ἐσμέν» (Πράξεων ιζ', 28)

Δηλαδή : «Γιατί μέσα σ' αὐτόν ζοῦμε καὶ κινούμαστε καὶ υπάρχουμε», ὅπως διακήρυξε ὁ ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν Παῦλος στοὺς φιλοσοφοῦντες Ἀθηναίους στήν Πνύκα τό 50 μ.Χ.

Μέ τήν πείρα τῆς Ἀναστάσεως γνωρίζουμε ὅτι καί ὅταν ἡ ἥλιος θά ἔχει πιά κρυώσει, ἐμεῖς θά εἴμαστε νέοι μέσα στήν αἰωνιότητα τοῦ Θεοῦ.

στ'. «Οὐκ ἀπέθανε, ἀλλά καθεύδει» (Λουκᾶ η', 52)

Ἡ πίστη στήν Ἀνάσταση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ παρηγορεῖ ὅσους πονοῦν γιά τούς προσφιλεῖς τους πού ἔφυγαν ἀπό τήν ζωὴ αὐτή, ὅτι δέν χάθηκαν, ἀλλά κοιμοῦνται, ὅπως ὁ Ἰδιος ὁ Κύριος διαβεβαίωσε τόν πατέρα πού ἔκλαψε γιά τόν θάνατο τῆς κόρης του «οὐκ ἀπέθανε, ἀλλά καθεύδει» (Λουκᾶ η', 52) καὶ τήν Μαρία τήν ἀδελφή τοῦ Λαζάρου «οὐκ εἶπόν σοι ὅτι ἐὰν πιστεύσης, ὄψει τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ;» (Ἰωάννου ια', 40).

Ὁ Ἰδιος θά πεῖ «Ἐγὼ εἰμι ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ. Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, κἂν ἀποθάνῃ, ζήσεται καὶ πᾶς ὁ ζῶν καὶ πιστεύων εἰς ἐμέ οὐ μὴ ἀποθάνῃ εἰς τὸν αἰῶνα. Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, κἂν ἀποθάνῃ, ζήσεται καὶ πᾶς ὁ ζῶν καὶ πιστεύων εἰς ἐμέ οὐ μὴ ἀποθάνῃ εἰς τὸν αἰῶνα. πιστεύεις τοῦτο;» (Ἰωάννου ια', 25).

Δηλαδή : «« Ἐγὼ εἶμαι ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ. ἐκεῖνος πού πιστεύει σ' ἐμένα, κι ἂν πεθάνει, θά ζήσει καὶ καθένας πού ζεῖ κι ἐμπιστεύεται σ' ἐμένα δέ θά πεθάνει ποτέ. Τό πιστεύεις αὐτό;»»

Κοιμοῦνται ἀναμένοντας τό ἐγερτήριο σάλπισμα τοῦ Ἀγγέλου

κατά τήν θεόπνευστη Γραφή:

«Ἐν ἀτόμῳ, ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ, ἐν τῇ ἐσχάτῃ σάλπιγγι σαλπίζει γάρ, καὶ οἱ νεκροὶ ἐγερθήσονται ἀφθαρτοί, καὶ ἡμεῖς ἀλλαγησόμεθα»
(Πρὸς Κορινθίους Α΄, ιε΄, 52)

Δηλαδή : *«Σε μία στιγμή, ὅσο θέλει τὸ μάτι ν' ἀνοιγοκλείσει, ὅταν ἠχήσει ἡ σάλπιγγα τῶν ἔσχατων καιρῶν. Γιατί θ' ἀκουστεῖ ὁ ἦχος τῆς σάλπιγγας, καὶ ἀμέσως οἱ νεκροὶ θά ἐπιστρέψουν στή ζωὴ ἀφθαρτοί, καὶ ἐμεῖς οἱ ζωντανοὶ θ' ἀλλάξουμε τὸ παλιό μέ ἓνα νέο σῶμα»*

«Εἰ γὰρ πιστεύομεν ὅτι Ἰησοῦς ἀπέθανε καὶ ἀνέστη, οὕτω καὶ ὁ Θεὸς τοὺς κοιμηθέντας διὰ τοῦ Ἰησοῦ ἄξει σὺν αὐτῷ» (Πρὸς Θεσσαλονικεῖς Α΄, δ΄, 14)

Δηλαδή : *«Γιατί, ἀφοῦ πιστεύουμε ὅτι ὁ Ἰησοῦς πέθανε καὶ ἀναστήθηκε, ἔτσι καὶ ὁ Θεὸς αὐτοὺς ποὺ πέθαναν πιστεύοντας στὸν Ἰησοῦ θά τοὺς ἀναστήσει γιὰ νὰ ζήσουν μαζί του».*

ζ. Ἐνδυμα ἀφθαρσίας καὶ ἀθανασίας

Μέ τήν δύναμη τῆς Ἀναστάσεως ὁ Ἰησοῦς Χριστός θά μετασχηματίσει τὸ ταπεινὸ καὶ φθειρόμενο ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ τὰ πάθη σῶμα μας, ὥστε νὰ γίνῃ ὅμοιο μέ τὸ δικό Του ἔνδοξο σῶμα.

«Ὅς μετασχηματίσει τὸ σῶμα τῆς ταπεινώσεως ἡμῶν εἰς τὸ γενέσθαι αὐτὸ σύμμορφον τῷ σώματι τῆς δόξης αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐνέργειαν τοῦ δύνασθαι αὐτὸν καὶ ὑποτάξαι αὐτῷ τὰ πάντα» (Πρὸς Φιλιππησίους γ΄, 21)

Δηλαδή : *«Ὁ Ὅποιος θά μεταμορφώσει τὸ φθαρτὸ μας σῶμα καὶ θά τὸ κάνει ὅμοιο μέ τὸ δικό του ἔνδοξο σῶμα μέ τὴ δύναμη καὶ τὴν*

ἐξουσία πού ἔχει νά ὑποτάξει στόν ἑαυτό τοῦ τά πάντα»

«Δεῖ γάρ τὸ φθαρτὸν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀφθαρσίαν καὶ τὸ θνητὸν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀθανασίαν. Ὅταν δὲ τὸ φθαρτὸν τοῦτο ἐνδύσῃται ἀφθαρσίαν καὶ τὸ θνητὸν τοῦτο ἐνδύσῃται ἀθανασίαν, τότε γενήσεται ὁ λόγος ὁ γεγραμμένος κατεπόθη ὁ θάνατος εἰς νίκος ποῦ σου, θάνατε, τὸ κέντρον; ποῦ σου, ἄδη, τὸ νίκος; τὸ δὲ κέντρον τοῦ θανάτου ἢ ἁμαρτία, ἢ δὲ δύναμις τῆς ἁμαρτίας ὁ νόμος» (Πρὸς Κορινθίους Α΄, ιε΄, 53-55).

Δηλαδή : «Πρέπει, ἀλήθεια, αὐτὸ πού εἶναι φθαρτὸ νά μεταμορφωθεῖ σέ ἄφθαρτο. Κι αὐτὸ πού εἶναι θνητὸ νά γίνῃ ἀθάνατο. Ὅταν αὐτὸ τὸ φθαρτὸ μεταμορφωθεῖ σέ ἄφθαρτο καὶ αὐτὸ τὸ θνητὸ μεταμορφωθεῖ σέ ἀθάνατο, τότε θά πραγματοποιηθεῖ ὁ λόγος τῆς Γραφῆς: ὁ θάνατος ἀφανίστηκε· ἡ νίκη εἶναι πλήρης! Θάνατε, ποῦ εἶναι τὸ κεντρί τῆς δυνάμεώς σου; Ἄδη, ποῦ εἶναι ἡ νίκη σου;».

ἡ.Νεκροί γιά τήν ἁμαρτία –ζωντανοί γιά τόν Ἰησοῦ Χριστό

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἐπισημαίνει τήν δύναμη τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τίς συνέπειές της γιά μᾶς:

«Ἡ ἀγνοεῖτε ὅτι ὅσοι ἐβαπτίσθημεν εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν, εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν; συνετάφημεν οὖν αὐτῷ διὰ τοῦ βαπτίσματος εἰς τὸν θάνατον, ἵνα ὥσπερ ἠγέρθη Χριστὸς ἐκ νεκρῶν διὰ τῆς δόξης τοῦ πατρὸς, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν. εἰ γὰρ σύμφυτοι γεγόναμεν τῷ ὁμοιώματι τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀναστάσεως ἐσόμεθα, τοῦτο γινώσκοντες, ὅτι ὁ παλαιὸς ἡμῶν ἄνθρωπος συνεσταυρώθη ἵνα καταργηθῇ τὸ σῶμα τῆς ἁμαρτίας, τοῦ μηκέτι δουλεύειν ἡμᾶς τῇ

ἀμαρτία ὁ γὰρ ἀποθανὼν δεδικαίωται ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας. εἰ δὲ ἀπεθάνομεν σὺν Χριστῷ, πιστεύομεν ὅτι καὶ συζήσομεν αὐτῷ, εἰδότες ὅτι Χριστὸς ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν οὐκέτι ἀποθνήσκει, θάνατος αὐτοῦ οὐκέτι κυριεύει. ὁ γὰρ ἀπέθανε, τῇ ἀμαρτία ἀπέθανεν ἐφάπαξ, ὁ δὲ ζῆ, ζῆ τῷ Θεῷ» (Πρὸς Ρωμαίους στ', 3-10)

Δηλαδή : «Ἡ μήπως λησμονεῖτε πῶς τό βάπτισμα στό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ σημαίνει συμμετοχή στό θάνατό του; Πραγματικά, τό βάπτισμά μας σημαίνει πῶς συμμετέχουμε στό θάνατο καί στήν ταφή τοῦ Χριστοῦ. Κι ὅπως ὁ Πατέρας Θεός μέ τή δύναμή του ἀνάστησε τό Χριστό ἀπό τούς νεκρούς, τό ἴδιο κι ἐμεῖς μπορούμε νά ζήσουμε μία νέα ζωή. Ὅπως δηλαδή ἐνταχτήκαμε ὀργανικά στό σῶμα τοῦ Χριστοῦ μέ μία πράξη πού συμβολίζει συμμετοχή στό θάνατό του, ἔτσι θά συμμετάσχουμε πραγματικά καί στήν ἀνάστασή του. Ξέρουμε ἄλλωστε μέ βεβαιότητα τοῦτο: Ὁ παλιός ἀμαρτωλός ἐαυτός μᾶς πέθανε στό σταυρό μαζί μέ τό Χριστό. Ἔτσι, ἔπαψε νά ζεῖ ὁ ἀμαρτωλός ἄνθρωπος καί δέν εἴμαστε πιά ὑπόδουλοι στό ζυγό τῆς ἀμαρτίας. Γιατί σ' ἓναν πού πέθανε, ἡ ἀμαρτία δέν ἔχει πιά καμία ἐξουσία. Ἄν, λοιπόν, πεθάνουμε μαζί μέ τό Χριστό, εἴμαστε βέβαιοι πῶς θά ζήσουμε μαζί του. Ξέρουμε ἄλλωστε καλά πῶς ὁ ἀναστημένος Χριστός δέν εἶναι πιά ὑπόδουλος στό θάνατο, γιατί ὁ θάνατος δέν τόν ἐξουσιάζει πιά. Πέθανε γιά νά νεκρώσει μία γιά πάντα τήν ἀμαρτία μέ τό σταυρικό του θάνατο, κι ἡ τωρινή του ζωή εἶναι ζωή κοντά στό Θεό»

θ'. Πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντί με Χριστῷ» (Πρὸς Φιλιππησίους δ', 13)

Ἡ πίστη στήν Ἀνάσταση στηρίζει τόν ἀγῶνα τῆς ζωῆς μας πού

πιστεύουμε ότι όλα δέν τελειώνουν στήν ματαιότητα αὐτοῦ τοῦ κόσμου, ὅπως διακηρύσσει ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Ἀπό τόν Ἀναστάνα Κύριο Ἰησοῦ Χριστό ἀντλοῦμε δύναμη ὅπως ὁ Πρωταθλητής τοῦ Χριστιανικοῦ στίβου ἀπόστολος Παῦλος πού φυλακισμένος ἔγραφε ὅτι παρηγορήθηκε ἀπό τόν ἐνδιαφέρον τῶν Φιλιππησίων γι' αὐτόν «οὐχ ὅτι καθ' ὑστέρησιν λέγω ἐγὼ γὰρ ἔμαθον ἐν οἷς εἶμι αὐτάρκης εἶναι. οἶδα καὶ ταπεινοῦσθαι, οἶδα καὶ περισσεύειν ἐν παντὶ καὶ ἐν πᾶσι μεμύημαι καὶ χορτάζεσθαι καὶ πεινᾶν, καὶ περισσεύειν καὶ ὑστερεῖσθαι. Πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντί με Χριστῷ» (Πρὸς Φιλιππησίους δ', 11-13)

Δηλαδή: «Δέν τό λέω αὐτό ἐπειδὴ ἀντιμετωπίζω στερήσεις. Ἐγὼ ἔμαθα νά ἀρκοῦμαι σέ ὅσα ἔχω. Μπορῶ νά ζήσω καί μέ στερήσεις καί μέ ἀφθονία· ἔχω μάθει ν' ἀντιμετωπίζω κάθε φορᾶ ὅποιαδήποτε κατάσταση· καί νά εἶμαι χορτάτος καί νά πεινώ· καί νά ἔχω περίσσειμα καί νά στεροῦμαι. Ὅλα τά μπορῶ χάρι στό Χριστό πού μέ δυναμώνει. Καλά ὅμως κάνατε καί μοῦ συμπαρασταθήκατε στίς δυσκολίες μου»

ι'. Αἰώνια ζωή

Κηρύσσοντας τήν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ ὁμολογοῦμε τήν πίστη μας στήν αἰώνια ζωή;

«Ἐχοντες δὲ τὸ αὐτὸ πνεῦμα τῆς πίστεως κατὰ τὸ γεγραμμένον, ἐπίστευσα, διὸ ἐλάλησα, καὶ ἡμεῖς πιστεύομεν, διὸ καὶ λαλοῦμεν, εἰδότες ὅτι ὁ ἐγείρας τὸν Κύριον Ἰησοῦν καὶ ἡμᾶς διὰ Ἰησοῦ ἐγερεῖ καὶ παραστήσει σὺν ὑμῖν» (Πρὸς Κορινθίους Β', δ', 14)

Δηλαδή: «Ἐχομε, λοιπόν, τήν ἴδια ἐμπιστοσύνη στό Θεό, πού

ἀναφέρει ἡ Γραφή: Ἐμπιστεύτηκα τόν ἑαυτό μου στό Θεό, γι' αὐτό καί μίλησα. Κι ἐμεῖς ἔχουμε ἐμπιστοσύνη στό Θεό, γι' αὐτό καί κηρύττουμε. Ξέρουμε ὅτι ὁ Θεός, πού ἀνάστησε τόν Κύριο Ἰησοῦ, θά ἀναστήσει καί ἐμᾶς διά τοῦ Ἰησοῦ καί θά μᾶς παρουσιάσει μπροστά του μαζί σας»

« Ἄμην ἀμην λέγω ὑμῖν ὅτι ἔρχεται ὥρα, καὶ νῦν ἐστίν, ὅτε οἱ νεκροὶ ἀκούονται τῆς φωνῆς τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ οἱ ἀκούσαντες ζήσουνται» (Ἰωάννου ε', 25)

Δηλαδή : «Σᾶς βεβαιώνω πώς πλησιάζει ὁ καιρός, ἔφτασε κιόλας, πού οἱ νεκροί θ' ἀκούσουν τή φωνή τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, κι ὅσοι τήν ἀκούσουν θά ζήσουν»

«Ὁ τόν λόγον μου ἀκούων καὶ πιστεύων τῷ πέμψαντί με ἔχει ζωὴν αἰώνιον, καὶ εἰς κρίσιν οὐκ ἔρχεται, ἀλλὰ μεταβέβηκεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν» (Ἰωάννου ε', 24)

Δηλαδή : «Σᾶς βεβαιώνω πώς ὅποιος δέχεται τὰ λόγια μου καὶ πιστεύει σ' Αὐτόν πού μέ ἔστειλε ἔχει κιόλας τὴν αἰώνια ζωὴ καὶ δέν θά ἀντιμετωπίσει τὴν τελικὴ κρίση, ἀλλὰ ἔχει κιόλας περάσει ἀπὸ τὸ θάνατο στὴ ζωὴ»

ια'.Οἰκουμενικὴ ἑορτὴ καὶ εὐφροσύνη παντοῦ

Ἡ δύναμη καὶ οἱ πνοὴ τοῦ Ἀναστάντος ἐπηρέασε τόν πολιτισμὸ ἀκόμη καὶ ὡς μὴ συνειδητὸς Χριστιανισμός. Ἀπόψε ὅλοι γιορτάζουμε. Ὅλοι χαιρόμαστε. Ὅλοι εὐφραίνονται ἀπὸ τὴν ὁμορφιά τῆς Ἐκκλησίας μας πού δίνει ἐλπίδα, νόημα, εἰρήνη, χαρὰ, φῶς καὶ ζωὴ σ' ὅλους.

Πατέρες καί Ἀδελφοί

«Ἰησοῦς Χριστός, χθές καί σήμερον ὁ αὐτός καί εἰς τοὺς αἰῶνας» (Πρὸς Ἑβραίους ιγ', 8).

Σ' Αὐτόν ἀνήκει

ἡ εὐλογία καί ἡ δόξα

καί ἡ σοφία καί ἡ εὐχαριστία

καί ἡ τιμή καί ἡ δύναμη

καί ἡ ἰσχὺς στὸν Θεό μας

στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν

(Ἀποκαλύψεως ζ', 12)

Μετά πατρικῶν εὐχῶν καί ἀγάπης

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ὁ Καισαριανῆς, Βύρωνος & Ὑμηττοῦ Δανιήλ.

